



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 45. Quae dispositio ad orandum requiratur

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

& ait: *Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte. Psal. 41. 4. Maledicti qui declinant à mandatis tuis. Psal. 118.* Execrabiles sunt huiusmodi orationes, iram Dei erga orantem provocant & duris suppliciis castigari merentur. Nemo autem Christiani nomine dignus est nisi saltem bis in die mane cum surgit & vespere antequam cubitum eat, mentem ad Deum elevet & aliquo spatio temporis ferventer oret, ut tantumdem diei reficiendæ animæ tribuatur, quantum corpori nutriendo impenditur. Nec unquam dimittenda, aut diminuenda oratio, quamvis aridus in ea, & omni consolatione, ac spiritus suavitate qui orat destitutus sit: vera enim devotio, & solida animi iucunditas non in fervoris affluentia, non in sensibili dulcedine, non in mollibus quibusdam affectibus & lacrymis consistit; nam etiam Turcæ & alii infideles in suis precibus & sacrificiis hæc interdum experiuntur; sed in prompta voluntate serviendi Deo, & à peccatis abstinendi. Quæ Dei sunt non sensu, sed solâ fide percipiuntur.

§. XLV. *Quæ dispositio ad orandum requiratur.*

Multi sunt qui methodum & regulas perquirunt, quibus discant orare Deum, ac si oratio veluti ars quædam & opificium foret, quod certis quibusdam legibus contineretur. Non damno præcepta orandi à sanctis & piis viris præscripta, sed sola non sufficiunt, nisi adsit continuâ cordis & sensuum custodia, sine quâ spiritus orationis haberi non potest. Cor enim tota die dispersum & dissipatum & in vanis hominum fabulationibus occupatum, quomodo poterit in oratione ad Deum accedere & de maximo salutis negotio cum illo agere? Magna hæc hominum illusio est, existimantium se posse brevissimo horæ intervallo rem homini terreno difficillimam peragere, à qua tota die alieni fuerunt & de qua antea nec quidem cogitarunt. Oratio mentem requirit puram & à rerum terrenarum imaginibus liberam, ut soli Deo vaca-

care possit. Nulla ad eam magis idonea dispositio, quam integritas vitæ, & morum innocentia. Qui ejus studio incumbere, & in eo progredi cupit, tanti debet cœlestia æstimare, ut terrenis veluti mortuus sit, nullumque in eis solatium inveniatur. Bona est oratio, quam fides, & humilitas comitantur.

§ XLVI. *Cur multi ex oratione nihil proficiant.*

PAuci sunt qui ex oratione & meditatione fructum percipiant, quia rebus quas meditantur contrariam dispositionem & sensum habent; nec se offerunt Deo tanquam victimam & holocaustum ad omne ejus beneplacitum perficiendum. Ipsum quidem precantur, ut eos doceat cognoscere & facere voluntatem suam; sed nihilominus contra Dei voluntatem multa operari non cessant, quia duplicis cordis sunt: unum Deo expandunt in oratione, alterum sibi reservant, nec dicunt cum Propheta: *In toto corde meo exquisivi te. Ps. 118.* Alij spiritu curiositatis & superbiæ impulsī, sublimioribus speculationibus occupantur, quæ ad vitia cognoscenda & eradicanda parum vel nihil conferunt & si aliquando voluntatem excitant ad gemitus & suspiria, ea tamen suavitate statim evanescente impatientes remanent, sui consilij tenaces, refractarij, ac iisdem semper vitiis irretiti. Atque hinc fit, ut repentinæ conversiones ex vehementi commotione provenientes, ut plurimum non durent, quia cessante illa vi, quæ voluntatem quodammodo rapuit, ipsa quoque motio desinit & homo ad vitia, quibus assuevit, relabatur. Alij instinctu propriæ delectationis ad orationem accedunt tanquam ad fontem suavitatis, non Deum sed se ipsos quærentes, ut spiritualis dulcedinis ubertate reficiantur. Alij orationis emolumentum ex veri & falsi notione metiuntur & hi omnino sibi imponunt, quia multa discere in oratione & nihil operari, magna diaboli deceptio est. Nihil homini prodest oratio, quamvis ad cœlum rapiatur & audiat arcana verba, quæ non licet homini loqui, nisi